

Sygnatura akt IV Ka 416/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SO Tomasz Wysocki SO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2013 roku

sprawy **J. S.**

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 28 marca 2013 roku, sygnatura akt VI K 614/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 416/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Świdnicy, w sprawie o sygn. akt VI K 614/12, uznał J. S. za winnego tego, że w dniu 28 maja 2012r. w Ś. w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami nieletnimi, po uprzednim użyciu przemocy polegającej na przewróceniu na ziemię, kopaniu po całym ciele A. K., dokonał kradzieży telefonu komórkowego m-ki N. o wartości 400 zł powodując u pokrzywdzonego obrażenia w postaci mnogich ran otwartych nadgarstka i ręki, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, tj. czynu z ar. 280§1 k.k. i art. 157§2kk. w zw. z art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 280§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył

oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 63§1 k.k. na jej poczet zaliczył okres zatrzymania do dnia 05.07.201r. do 06.07.2012r.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, a w jego imieniu wyrok w zakresie orzeczenia o karze i środkach karnych zaskarżył obrońca, który na podstawie art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisów art. 53§1 i §2 k.k. i art. 54 k.k., art. 58§1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności w sytuacji gdy brak jest przesłanek ustawowych jak i faktycznych aby w stosunku do wagi popełnionego przez oskarżonego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości było koniecznego orzec wobec oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności;
2. niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do popełnionego przez niego czynu.

Mając powyższe na uwadze obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja jest chybiona w stopniu oczywistym.

Sąd meriti dysponował nader jednoznacznym w swej wymowie materiałem dowodowym, który pozwolił na poczynienie kategoriycznych ustaleń co do zachowania J. S. 28.05.2012r. i realizacji przez niego wszystkich ustawowych znamion zarzucanego, a następnie przypisanego, mu występku.

Nietrafnie podnosi apelujący zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 53§1 i 2 k.k. , art. 54 k.k. i art. 58§1 k.k., albowiem zarzut obrazy prawa materialnego może być zasadny tylko wówczas, gdy dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania.

Wskazane przepisy odnoszą się do tzw. sądowego wymiaru kary, a jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 206), okoliczności zarówno obciążające, jak i łagodzące, a także motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu oraz jego właściwości i warunki osobiste, o których mowa art. 53§2 k.k., miał na uwadze tenże sąd określając wymiar kary.

Nadto gdy uwzględni się, że wymierzona J. S. kara pozbawienia wolności to dolna ustawowa granica kary przewidziana za czyn art. 280§1 k.k., to w żadnym razie nie można uznać, iż jest ona rażąco niewspółmierna do czynu którego się dopuścił. W zaistniałych okolicznościach zarzut rażącej niewspółmierności kary nie może być zaaprobowany.

Gdy uwzględni się i to, że skarżący w istocie kwestionuje niezastosowanie wobec oskarżonego środka probacji – warunkowego zawieszenia kary, a zatem poczynienie odmiennych ustaleń co do prognozy na przyszłości dotyczącej przestrzegania zasad porządku prawnego i możliwości osiągnięcia celów kary bez konieczności jej wykonania (art. 69 k.k.), to stwierdzić należy, że w tym przypadku oczywiście chybiony jest zarzut obraz prawa materialnego, bowiem „nie ma obrazy prawa materialnego, jeżeli wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę” (zob. w. SN z 2 sierpnia 1978 r., I KR 155/78, OSNKW 12/1979, poz. 233). W takich wypadkach podstawą odwoławczą: „może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (...), a nie obrazy prawa materialnego” (zob. w. SN z 23 lipca 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 12/1974, poz. 233).

Prawdą jest, że J. S. jest sprawcą młodocianym, lecz gdy uwzględni się jego dotychczasowy sposób życia, w tym uprzednią karalność za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 243), jak też to, że przestępstwa rozboju dopuścił się wspólnie z nieletnimi, a czyn ten cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości oraz znaczny stopień winy J. S., to okoliczności te w pełni uprawniają do twierdzenia, że jest on osobą zdemoralizowaną, a proces ten pogłębia się. Okoliczności te wziął pod uwagę sąd a quo (k. 207), który zasadnie uznał, że brak podstaw by uznać, że oskarżony

zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania (kolejnej) kary. Wszak czynu tego dopuścił się w okresie próby oznaczonej w związku ze skazaniem w sprawie VII K 1243/11 przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu.

Z tego też względu zaskarżony wyrok jako oczywiście słuszny, utrzymany został w mocy.

Ponieważ oskarżony J. S. korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę należną z uwagi na brzmienia §14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, zgodnie z brzmieniem art. 636§1 k.p.k. oraz uwzględniając sytuację materialną i majątkową oskarżonego, sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.